

7/HETES

[2014. június]

szóval megtenni a szükséges lépéseket, ill. amiket elvárnak, társadalmi, ezáltal öncélú hirdetés, bekötni egy cipőfűzőt, kiszaladni a város szélére, leülni egy padra, semmin nem elgondolkodni, h. mi volna, ha, az nem is létezik, csak valami szemceruza egy kabát gallérján, ottmaradt nyom, elhagyott, letett jel, a rendszer, h. ott minden működhet, ott kinn, ahová kerültél, kívül rekedsz, ezen a héten hetedjére, majd mindennap, aztán lassan beosztod, mint öregek, h. az van, h. mire megérinted, elillan, ősszel, ha a köd nem is száll fel, h. a köd megvéd,
ez a rendeltetése annak megfelel.
kockás pokróc a térden, mert fázik, az időre érzékeny. így van genetikailag kódolva, h. megérzi, mert ez legalább van, a gondolataiban él, noha leszögeztem, h. gondolni semmire nem szabad, nem ildomos. nem áll jól, görbe hát minduntalan, zsebkendőm keresem, h. hol a csomó, amiben elakadtam, amire emlékezni kell, kellene, és kellene holnapra valami más, valami olyan, ami eddig nemigen volt, huszár és futóval egy újabb matt, és akkor egy új napra ébredni, pont adni, ha nem is a szarnak, de magunknak, ezzel is telik, körbehugyozom magam, megjelölöm, itt a helyem, egy város szélén, egy padon, meglehet, hinnék én vakon, de miben is, jaj igen, az istenben, ez is tanít, az istenit, h. valami káromkodás legyen, mondjuk alternatív
a,
mert járható út nincs. csak engedelmes láb, meg farkok, mely a frontra furcsán reagál, de az legalább van, és nem olvad el csélcsap szeles havazással, illetve hóval, erre fel kell, szóval, ezek lépések, elhamarkodottak, ha reggelig maradok, akkor pámanyomokkal teli az arcom, hanem az mégiscsak embertelen a játék, melyben részt veszel, h. elhárítod az utolsó kortyot, visszautasítod, nem nézel a fenekére, illetve csak arra a fenekére, h. felfut a szem, körömlakk az ebédlőben, az asztalon, ahol ettél, nem is emlékszem, mikor, hol harmadik személy egyes szám, és az is én vagyok,
a szag mindent körbejár, beszívja, beszívta a bőröm.
onnan a kimosni, esetleg kikanalazni a fájdalmat, mint kompótot, mint eszközt, gépezet, holott csak lépések, jobb a bal után, elhagyni a mit is, a ruhát, abból kilépni, senki nem mondta h. bátran, inkább félve, és féltve az életnek nevezett szart, ami ez esetben megérdemli a mindennapi kenyerét, verését,
mint testétől a halott,
h. csak az aszfalt a tiéd, ami a lábad alatt,
mint egy zongora, nehezen, de megetteted, immár hetedjére.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Bartha László Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat